

Kristi Himmelfartsdag

Salmevalg

Indgangssalme: *Til Himmels fór den ærens drot*, 252

Salme mellem læsninger: *Til Himlene rækker*, 31

Salme før prædiken: *Hvad er det at møde*, 249

Salme efter prædiken: *Din Himmelkrone ser vi stråle*, 259

Nadververs/salme: *Du, som har dig selv mig givet*, 192, 7

Udgangssalme: *Vaj nu, Dannebrog, på voven*, 257

Tekstlæsning

Til sidst viste Jesus sig for de elleve selv, mens de sad til bords, og han bebrejdede dem deres vantro og hårdhjertethed, fordi de ikke havde troet dem, der havde set ham efter hans opstandelse. Så sagde han til dem: ”Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes. Og disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger, og de skal tage på slanger med deres hænder, og

drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.”

Da Herren Jesus havde talt til dem, blev han taget op til himlen, og han satte sig ved Guds højre hånd. Men de drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.

Prædiken

Kristi Himmelfartsdag er lidt som medaljeoverrækkelsen ved en stor sportsbegivenhed. Vinderholdet har ydet en enorm indsats, de er nærmest gået til grunde i deres kamp for sejren, og da de endelig vinder falder de om på jorden, fuldstændig udmattede, men også meget lykkelige. Og så går der lidt tid, hvor de kan falde til jorden igen, komme til kræfter, få vænnet sig til, at de er verdens bedste, måske få lidt styr på tankerne; og så kommer medaljeoverrækkelsen. Den er ikke i sig selv klimaks, klimaks har fundet sted ved konkurrencens afslutning; men den er beviset på det hele; billedet af Diego Maradona der kysser guldpokalen i 1986 efter

verdensmesterskabet i fodbold gik verden rundt. Det ultimative bevis på sejren – inden sportsfolkene forsvinder ned i omklædningsrummet, væk fra tilskuere, seere, journalister og fotografer. Væk fra os, vi deltog i festlighederne, vores hold vandt, og det var så det...

Det er endeligt blevet klart for disciplene, at Jesus Kristus sejrede. De fyrré dage fra påske og til i dag har været en venten på medaljeoverrækkelsen: Jesus bliver løftet op og forsvinder i skyen; og hvad så nu? Efter en medaljeoverrækkelse ved en stor sportsbegivenhed kan der godt opstå en hvis tomhed. I en tid har livet drejet sig om denne ene ting, hele sindet har været optaget af, om holdet nu vinder eller ej, og når det er forbi, så er der ikke længere noget at være optaget af. Sportskommentatorer forsøger at strækker betydningen endnu længere ud ved at blive ved med at tale om det, analysere situationer fra kampene, tale om trænerindsatsen, holdindsatsen, hvor heldige de også var i den og den situation, der er interviews i en uendelighed... måske alt sammen blot fordi, at det er svært at acceptere, at det hele er slut nu.

Ved Kristi Himmelfart kan der opstå den samme tomhed, og den er antydnet af forfatteren til Lukasevangeliet, der også har skrevet Apostlenes Gerninger. Jesus farer til himmels, og disciplene står og stirrer mod himlen, mod det sted, hvor Jesus forsvandt. Det er tomheden, der taler i dem. De hænger fast ved det sidste billede, de har af Jesus; de vil ikke slippe det, og spejder længselsfuldt efter en anden virkelighed end den, de befinder sig i. De hænger fast ved billedet af Jesus, ligesom de hang fast ved Jesu legeme efter Jesu død og begravelse. I Lukasevangeliet fortælles det, at da kvinderne kommer ind i den tomme grav for at søge Jesus, træder to mænd i lysende hvide klæder frem for dem og siger, ”hvorfors leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået.” Og mens disciplene her fyrrre dage efter står og stirrer op mod himlen for at fastholde deres billede af Jesus, så godt de formår, så står der igen to mænd i lysende hvide klæder hos dem, og de siger: ”hvorfors står I og ser op mod himlen, galilæere? Den Jesus, som er blevet taget fra jer op til himlen, skal komme

igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen.”

Se, her er forskellen på en medaljeoverrækkelse og Kristi Himmelfart. Hvor en medaljeoverrækkelse forsøger at kompensere for tomheden ved at fastholde øjeblikket så længe som overhovedet muligt, så opfylder Kristi Himmelfart tomheden ved at sprede den ud over hele himlen og gøre den til vores livs horisont. Kristus er altid i horisonten. Kristus er ikke længere som et menneske med kød og knogler ved siden af os. Kristus er altid i horisonten.

I det øjeblik, Kristus forsvinder i skyen, spreder han sig ud over hele himmelhvælvingen. Og kristendommen er fra det øjeblik ikke blot dér, hvor Jesus gik, forkyndte og helbredte; kristendommen er skabelsens horisont, kristendommen er, hvor vi er; kristendommen er, hvor vi lever, elsker og har hjemme.

Disciplene og Jesus har forberedt sig godt til denne tid efter Kristi Himmelfart. Faktisk kan man sige, at hele evangeliet handler om en forberedelse til det øjeblik, hvor

Kristus ikke længere er blandt disciplene. De ved, hvad de skal gøre: ”Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen.”

Det kan jo være lidt af en udfordring for en lille gruppe fiskere og håndværkere, der sikkert knap kunne læse og skrive.

Ved de største medaljeoverrækkelser lægges ansvaret for udbredelsen af budskabet i hænderne på de største medier. Medierne når ud med budskabet til de fleste mennesker på meget kort tid. Ekspertes udtaler sig; respekterede mænd og kvinder, der måske selv en gang har modtaget guld i den samme disciplin. Og inden længe kender rigtig mange mennesker til begivenheden og har dannet deres eget billede ud fra eksperternes kommentarer.

Men da Jesus forsvinder, står der en lille forkølet flok og stirrer ud i luften. Og Gud sætter sin lid til den lille forkølede flok. Det kunne være os; måske er det os? Gud, Jesus Kristus, sætter sin lid til dem, men Gud forlader dem ikke. Den lille forkølede flok bliver vækket af deres

drømme, og de må nu kende sandheden som en levende del af deres fællesskab.

Da disciplene i begyndelsen af Apostlenes Gerninger spurgte Jesus: ”Er det nu, du vil genoprette Riget for Israel?” da svarede Jesus: ”Det er ikke jeres sag at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat af egen magt. Men I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende.”

Tomheden efter medaljeoverrækkelsen bliver som regel *udfyldt* med minderne fra begivenhedernes gang; men tomheden efter Kristi Himmelfart skal ikke *udfyldes*. Der er af og til en tomhed, der er af og til en længsel efter mening, som vi kan stå og spejde efter, når vi stirrer mod himlen, når vi stirrer mod en anden virkelighed, end den vi befinder os i. Og når vi gør det, så gør vi præcis det samme, som når medierne og sportsjournalisterne vader rundt i de samme analyser og spørgsmål til sportsstjerner i flere timer, dage og uger efter sportsbegivenheden.

Tomheden efter Kristi Himmelfart skal ikke *udfyldes*; den tomhed skal *opfyldes*. Den skal fyldes op med engagement i verden. Jesus kalder os til at være hans vidner.

Det vil sige at leve sig ind i evangeliet og brede evangeliet ud til andre. Jesus lagde ansvaret over på en lille forkølet flok, der ikke anede, hvordan de skulle være vidner. De havde ingen uddannelse i kommunikation, de talte ikke andet end aramæisk og de var ikke i nogen særlig position, der gav autoritet til deres ord. De var bare sig selv, og de kunne ikke andet end at fortælle historien om Jesus, som de havde oplevet den. Men det var rigeligt.